

Arkisto heinäkuu 2009

Englische Garten ja Olympia Park

17.07.2009 17:09:48

Yö oli kuuma huoneessa, mutta ulkona oli ihan mukava keli, tuuli jonkun verran ja ohuen pilvikerroksen takia aurinko ei paistanut kunnolla. Tuli yöllä jo ikävä kirkonkelloja ja mustarastasta, sen verran kadulta kuului jatkuvasti melua.

Vein aamupalan jälkeen tavarat säilytyslokeroon Hauptbahnhofille. Ostin sellaisen päivälipun, jolla sai kulkea vapaasti Münchenin alueella ja jolla pääsee lentokentälle. Maksoi 10e.

Ajoin alkuun S-bahnilla keskustaan Marienplatzille. S-bahn ei ole metro vaan lähijuna, vaikka se kulkeekin keskustan kohdalla maan alla. U-bahn on metro. Lähdin kävelemään keskustasta kohti Englische Gartenia, suurta puistoa. Se on jotain puiston ja Helsingin keskuspuiston väliltä, pääosin perinteistä puistoa, mutta välissä myös enemmän metsää muistuttavaa. On jokia, koskia, järviä... Ehdin kiertää vain puiston eteläisen osan, silti lenkkiä kertyi useita kilometrejä. Lisää olisi löytynyt sekä pohjoisempaa että myös joen toiselta puolelta.

Yksi vähän isompi järvinen löytyi. Siellä oli nokikanoja, punapäänarskuja, kyhmyjousenia ja erilaisia hanhia. Ja tietysti nokivariksia, kotoisen variksen sukulaisia, ihan mustia. Täällä ei tavallisia variksia olekaan. Hanhet laidunsivat isoilla nurmikentillä samalla tavalla kuin valkuposkihanhet pääkaupunkiseudulla.

Siirryin U-bahnilla Olympia Parkiin eli alueelle, jossa järjestettiin vuoden 1972 olympialaiset. Pieneltä alueelta löytyi suuri osa ainakin silloisten kisojen suorituspaikoista. Itse olympiastadionilla kävin katsomassa sisällä.

Vieressä oli myös BMW Welt ja BMW:n pääkonttori. Olivat kyllä sen näköisiä pytinkejä, että ei tarvitse enää ihmetellä, miksi BMW on niin kallis auto, jollainhan rahat on ollut saatava rakennuksiin...

Sitten kello olikin jo sen verran, että oli aika palata hakemaan tavarat ja lähteä lentokentälle. Nyt olen S8-junassa, yksi niistä S-bahn-linjoista, matkalla lentokentälle. Vielä ei näy ukonilmaa, joka oli tänne ennustettu iltapäiväksi. Johonkin se varmaan taas osuu, toivottavasti ei lentokentän tienoille.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Navigaatio

- » [Edellinen kuukausi](#)
- » [Seuraava kuukausi](#)
- » [Tänään](#)

Kategoriat

- » [Kaikki](#)
- » [Hiihto](#)
- » [Luonto](#)
- » [Norge 2008](#)
- » [Suunnistus](#)
- » [Wengen 2006](#)
- » [Yleinen](#)
- » [Zermatt 2007](#)
- » [Zillertal 2009](#)

Arkistot

- » [heinäkuu 2009](#)

Etsi

Admin

- » [Login](#)

München

16.07.2009 22:17:02

Vaikka yhdestä junasta myöhästyi, seuraavalla sitten pääsi. Itävaltalainen paikallisjuna Rosenheimiin oli uusi ja ilmastoitu, saksalainen vastaava Rosenheimista Müncheniin ei ollut, ilma vaihtui vain hiljaisessa vauhdissa juuri ennen asemaa ja sen jälkeen. Onneksi matka kesti vain 50 minuuttia. Tosin eihän täällä ole kuin +29.

München Hauptbahnhof on kohtuullisen suuri ja vanha. Raiteita on vaatimattomat 36 kpl. Rosenheimin juna jäikin puolen kilometrin päähän varsinaisesta asemasta. Vähän niin kuin Helsingissä raiteet 1–3, mutta matka oli vielä tuplasti pidempi. Voisiko niille Helsingin raiteille 1–3 antaa nimen Kaisaniemi, kun täälläkin on oikein oma asema Holzkiurchener Bahnhof ja itävaltalaisessa aikataulussa mainittiin erikseen, että juna jää sinne. Ja vanha se asema myös on, sillä on suuret 160-vuotisjuhlat ensi sunnuntaina.

Kiertelin iltapäivän ja illan vanhaa kaupunkia. Välillä oli hyvä poiketa johonkin monista valtavan suurista tavarataloista, koska niissä oli hyvä ilmastointi. Keskustan kuuluisat, tai ainakin tunnetut, tai minä en kyllä niitä tuntenut, paikat tuli käytyä katsomassa, mm. Marienplatz, Karlsplatz ja Odeonsplatz. Komeita rakennuksia ja toinen toistaan komeampia kirkkoja ja katetraaleja täällä riittää.

Venäjän presidentti Medvedev on täällä vierailulla ja liikenne oli aika lailla sekaisin tietyllä alueella ja poliiseja oli joka nurkalla.

Lämmintä siis on. Vaikka iltapäivällä oli 'vain' se +29, nyt klo 21 on edelleen +28. Ja hotellihuoneessa on tietysti tosi kuuma, kun ilmastointi on ikkunan varassa.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Jenbach

16.07.2009 12:55:05

Vaihtoaikaa Jenbachissa Zillertalbahnin junasta Rosenheimiin menevään junaan oli 12 minuuttia. Juna oli 2 min myöhässä, aseman portaat suljettu pesun takia ja piti käyttää hissejä, lippuluukulla joku edellä oleva arpoi minuutin liian kauan, ehdin nähdä junan perävalot... No, junia menee tunnin välein. Onpahan aikaa istua asemalla kahvilla. Matkalla siis Müncheniin.

Enpä tiennyt, että Münchenistä voi ostaa lipun Mayrhofeniin, mutta Mayrhofenista Müncheniin ei voi. Jos joku tänne junalla Münchenistä aikoo tulla, kannattaa ostaa meno-paluulippu samalla.

Täällä on sietämättömän kuuma. Aurinko paistaa, mutta pilviäkin näkyy. Iltapäiväksi on taas ennustettu ukkosta.

Eilen illalla ja viime yönä se 'Gewitter und Hagelwetter' eli kunnon 'Unwetter', näillä on hienoja sanoja, oli iskenyt Steiermarkiin. Näyttivät aamulla uutisissa, kuin paikoin tennispallon kokoiset rakeet olivat rikkoneet satojen talojen kattoja. Ei se varoitus siis todellakaan aiheeton ollut, ei vain osunut Tiroliin, onneksi.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Hinnoista

15.07.2009 22:16:00

Perinteistä ruokakorin hintavertailua ei tällä kertaa tule, koska asuin hotellissa ja ruokakauppaa ei sillä tavalla tullut käytettyä.

Ravintoloissa vuorilla (Gasthof, Gasthaus, Alpengasthof, Haus, Bergrestaurant) keitto maksaa 3.50–5.50e, mineraalivesi 1.70–2.50e, kahvi 2.20–2.30 e, apfelstudel vaniljakastikkeella tai kermavaahdolla 3.50–5.00 e, pullat ja kakut tms. 2.00–3.00 e.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Top 5

15.07.2009 22:03:18

Wengenin reissusta alkaen olen yrittänyt kasata top 5 -listaa poluista, maisemista sun muista. Tässä tulee taas muutama tämän reissun osalta.

Maisemien osalta lista voisi olla hyvinkin erilainen, jos joka päivä olisi ollut tasaveroinen keli perinteisen maisemien katselun kannalta. Varmasti Rastkogel olisi ollut listalla, jos sieltä jotain olisi näkynyt. Ja toisaalta, viimeisen päivän pilvien ja auringon vuorottelua en laske maisemaksi, vaikka se olikin paljon hienompi, kuin useimmat perinteiset maisemat.

Kulkuneuvot ovat kovin hissipainotteisia, kun junia ei ollut kuin yksi ja täpötäysiä busseja ei oikein osaa listalle ottaa.

Perusteluja kullekin listalle voi yrittää kaivella itse teksteistä.

Polut

1. Bärenbad – Hohenau – Heiliges Geistjöchl – Stausee Zillergründl
2. Vorderlanersbach – Rastkogel – Penken
3. Schlegeis – Olpererhütte – Friesenberghaus – Schlegeis
4. Spieljoch – Kapelle – Kellerjoch – Gartalm – Spieljoch
5. Mayrhofen – Alpenrose – Ahornacalm – Edelhütte – Ahornbahn bergstation

Maisemat

1. Kapelle, Kellerjoch, 2344m
2. Olpererhütte, 2388m
3. Heiliges Geistjöchl, Zillergrund, 2658m
4. Ahorn, 2000m
5. Wanglspize, 2428m

Kulkuneuvot

1. Penkenbahn
2. Zillertalbahn
3. Hintertuxer Gletscherbahn
4. Ahornbahn
5. 3SL Penken

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Mayrhofen - Edelhütte

15.07.2009 21:53:34

Kirkonkellot ovat saaneet kilpailijan. Aamulla mustarastas lauloi parvekkeen kaiteella. Mukavampi sitä on kuunnella kuin kirkonkelloja. Taivas oli täysin pilvetön, mutta jo kahdeksan maissa alkoi kerääntyä pilviä laakson reunamille.

Säätiedotuksessa oli ennustettu iltapäiväksi 'Gewitter und Hagelwetter'. Sen takia suunnitelmaa piti muuttaa eilen illalla sellaiseksi, että pääsee pois ja sisään, jos se ukkosmyrsky rakeiden kera tulee. Kerran on tuollainen kohdalle osunut Sveitsissä, onneksi oli silloin lenkki jo tehty ja hissien yläasemalle matkaa 200m. Mielellään sellaisessa kelissä ei ole ulkona, vuorilla varsinkaan. Ohjelmassa oli lähteä kiipeämään suoraan kylältä kohti Ahornbahnin yläasemaa, mutta jos keli ei mene pahaksi, kiertää vielä Edelhütten kautta.

Aamu oli taas tosi lämmin, varmaan ainakin +20, kun lähdin liikkeelle hiukan ennen yhdeksää. Ensimmäinen kilometri oli kävelyä kylän läpi, toinen jyrkkää ylämäkeä kylän reunalla. Sitten alkoi varsinainen ylämäki. Ensimmäisen 700 metrin matkalla oli nousua 400 metriä eli nousuprosentti peräti 57%. Polku tietysti kiemurteli ylöspäin, mutta ei se loivaa ollut silti polullakaan. Koko matka oli komeaa kuusikkoa. Ikinä en täällä lakkaa ihmettelemästä, miten niin suuret kuuset voivat kasvaa niin jyrkässä rinteessä. Kun aurinko ei paistanut jyrkkään itärinteeseen, kuusikkoon varsinkaan, ei ollut ihan niin kuuma. Noin 1200 metrissä kuusikossa loikki gemssi. Yleensä, tai yleensä ja yleensä, tämä oli reissun ensimmäinen ja viimeinen gemssi, niitä näkee muualla kuin metsässä, mutta kyllähän noilla kuusikkorinteillä aikamoisen ketterä kiipeilijä saa olla.

Laskin ajankuluksi, kuinka monta askelta tarvitaan 100 metrin nousemiseen. Tulos oli 640 askelta. Se tarkoittaa sitä, että jokainen askel osuu maahan keskimäärin 15,6 cm ylempänä kuin edellinen. Tuota voi hyvin verrata portaiden kiipeämiseen. Kun päivän lenkillä nousua kertyi 1770 m, se tarkoittaisi 11 328 portaan kapuamista. Olisi siinä porras poikineen kiivettävänä.

Maisema muuttui ensimmäisen kerran kuusikosta aukeaksi (Gasthof) Alpenrosen kohdalla, noin 1400 metrissä eli nousua oli siinä vaiheessa kertynyt jo lähemmäs 800 metriä. Ilmeisesti paikalla on joskus tehty iso avohakkuu, eikä puuta sitten ole enää saatu kasvamaan. Metsätön jyrkkä rinne on aina altis sekä maanvyöryille että lumivyöryille. Lehmille se näytti kelpaavan hyvin laitumeksi. Sitten palattiin taas takaisin kuusikkoon. Kohdalle osui harvinainen valkoinen partakello, yleensä ne ovat sinisiä tai violetteja.

Maisema taas muuttui Ahornachalmissa, laidunniittyjä oli paljon. Ja touhu muuttui näillä kohdin aitujuoksuksi, kun sähköpaimenen lankaa oli viritelty sinne ja tänne. Ja kun niistä ei tiedä, missä on virta päällä ja missä ei, kokeilemaankaan ei viitsi ruveta. Kertaalleen myös eksyin väärälle polulle, kun ei reittimerkintöjä tahtonut nähdä. Tarkalla kartanluvulla siitä selvittiin. On siis keksitty uusi laji: aitasuunnistus...

Sää muuttui kovin vaihtelevaksi Ahornachalmin, 1575 m, jälkeen. Välillä paistoi aurinko, välillä pilvet nousivat laaksosta hirmuisella vauhdilla ylöspäin eli välillä taas oltiin pilvessä ja sumussa. Välillä taas tuli varsin rikkaita sadekuuroja. Istuin 2100 metrissä pitkään kivellä ihmettelemässä maisemaa. Välillä näki alas laaksoon, välillä ei. Pääosin pilvet olivat

alempana, joten paljon vuorenhuippuja näkyi pilvien yläpuolella. Kuvasin kännykällä viiden minuutin videopätkän, kun pilvet taas kerran nousivat laaksosta ja peittivät kaiken. Saada istua kivellä katselemassa jotain tuollaista!

Loppumatkalla reitin korkeimmalle kohdalle Am Glatzerin solaan, 2264 m, näkyvyys oli noin 10 metriä. Kun pääsin solaan, aurinko paistoi siniseltä taivaalta. Muutos tapahtui noin 10 metrin matkalla. Pilvet siis pysyivät harjanteen toisella puolella, toisessa laaksossa. Vaikea kuvitella, että mitään tuollaista voi olla, ikäänkuin kulkisi sakeassa sumussa, avaisi oven ja toisella puolella olisikin kirkas auringonpaiste. Se ovi vain puuttui.

Kävelin siis kirkkaassa auringonpaisteessa Edelhüttelle kahville ja apfelstrudeliille (kermavaahdon kanssa tällä kertaa). Hyvää oli.

Kun matka jatkui kohti Ahornbahnin yläasemaa, pilvet taas nousivat laaksosta. Loppumatka menikin sitten taas pilvessä ja sumussa, ilman sadetta.

Alhaalla kylässä oli klo 15.30 pilvistä, lämpötila +24. Heti kun aurinko paistaa, on lämpimämpi. Ei tullut Gewitter und Hagelwetter. Illalla klo 20.30 taivas on pääosin pilvetön ja lämmintä on vielä +23.

Siinä olivat tämän reissun patikoinnit. Saldona 170 km, nousua 12,3 km eli nousuprosentti 7,2 % (tai 79 000 porrasta). Laskua kertyi 8,4 km eli vähän vähemmän kuin nousua, hissillä kun pääsee alas. Toisaalta, esim. Zermattissa hissillä tai junalla pääsi melkein aina alas, joten kävely oli hyvin suurelta osin ylämäkeä. Mutta alamäellä on siis merkitystä, koettakaapa vain laskeutua 53 700 porrasta, ei se niin helppoa ole. Aikaa meni kävelyyneen (ja kerran juoksuun) 43 tuntia ilman taukoja, tauot mukaan lasketuna aikaa kului 55 tuntia.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Rastkogel

14.07.2009 19:28:03

Aamulla paistoi aurinko ja oli heti lämmintä, lämmin päivä oli luvassa. Lähdin klo 8.30 Hintertuxin, yllätys yllätys, täpötäydessä bussissa Vorderlanersbachiin, vain seisomapaikkoja oli tarjolla postin pysäkillä ja on ensimmäinen aseman jälkeen. No, matka kesti vain 25 minuuttia.

Klo 9 lähdin kävelemään Vorderlanersbachista alkuun varsin jyrkästi nousevaa asfalttitietä. Ei ollut yhtään viileää, päinvastoin. Hiirihaukka istuskeli kesäisin pois käytöstä olevan Rastkogelbahnin vaijerin päällä. Kissa juoksi tien oli, syytä juostakin, kun hiirihaukka tähystää lähistöllä.

Koko Tuxertalin laakso näkyi hienosti, kuten myös laakson yläpäässä oleva Hintertuxer Gletscher. Varmasti moni Hintertuxin bussissa oleva oli menossa maisemia katsomaan Gefrorene Wandin näköala tasanteelle Hintertuxin hissien yläasemalla 3250 metriin. Hyvä näkyvyys varmasti oli niillä, jotka menivät suoraan sinne.

Lähellä Rastkogelbahnin hissilinjaa kuusikossa kiemurteleva polku oli surkeasti merkitty, tai sitä ei ollut merkitty ollenkaan tieltä lähdön jälkeen. Niinpä hukkasin sen kertaalleen ja kiipesin kuusikossa ylöspäin kartan perusteella sinne päin, missä polun piti olla. Ja kyllähän se taas löytyi.

Ylempänä oltiin heinätoissa. Täällä on välillä viikate tarpeen, kun rinne voi olla niin jyrkkä, että edes työnnettävällä koneella ei pysty heinää leikkaamaan. Isojen haravien kanssa sitä sitten kootaan kasoihin.

Tuulihaukka lenteli yläpuolelle. Kommunikointi mansikkien kanssa alkaa jollain tavalla sujua. Ne jo kiltisti väistävät. Jotain kuitenkin meni pieleen, kun kolme mansikkia lähti seuraamaan, tulivat perässä lähemmäs kilometrin.

Nousu oli kohtuullisen loivaa aina 2400 metriin saakka. Siitä oli jyrkkä nousu Nurpensjochiin 2525 metriin, Rastkogelin länsiharjanteelle. Loppumatka olikin sitten paikoin varsin kapeaa harjannetta, paikoin jyrkkää kapuamista suurten kivenlohkareiden välissä.

Kun tarpeeksi ylös kiipeää, johan rupesi jääleinikkejäkin löytymään. Ja keksin, että se mitä olen luullut Silene acaulikseksi, onkin S. exscapa. Kun kasvoivat melkein vierekkäin, ne oli helppo erottaa ja tunnistaa.

Rastkogelin huipulla, 2762m, oli enemmänkin porukkaa, mm. isompi sveitsiläinen ryhmä. Näkyvyys oli keho. Jo puoliyhdenoista aikoihin totesin, että vuorenhuippujen ympärille alkaa kerääntyä pilviä. Hirveästi ei siis maisemia tarvinnut tänään(kään) huipulta siis katsella.

Kiipesin Rastkogelille myös neljä vuotta sitten, silloin näkyvyys oli vielä huonompi. Tulee mieleen surullisen kuuluisa Galdhøpiggen Norjassa, viisi kertaa siellä on oltu ja kolmesti päästy huipulle, ikinä ei maisemia ole tarvinnut katsella.

Rastkogel on suosittu kohde, se ei ole hirveän vaikea, mutta ei kuitenkaan ihan helppokaan ja retkestä tulee aina varsin pitkä. Sinne voi kiivetä neljästä suunnasta, Vorderlanersbachista, mistä minä tulin, Penkenin suunnasta, johon minä menin alas, Rastkogelhütteltä ja Weidener Hütteltä. Loppunousu on aina joko länsi- tai kaakkoisharjannetta. Yhden useamman päivän vaelluksen yksi päiväetappi kulkee Rastkogelhütteltä Rastkogelin yli Weidener Hüttelle. (hei, tämän kapistuksen ennustava tekstinsyöttö on taas tänään alkanut oppia itävaltalaisia paikannimiä, hiukan valikoivasti tosin)

Matka jatkui alas kaakkoisharjannetta, joka oli selvästi leveämpi kuin länsiharjanne ja hyvinkin helppo kulkea. Pilvet jäivät peittämään korkeinta huippua ja jo Grindschartessa, 2590m, paistoi aurinko kirkkaasti. Ylhäälläkin tarkeni hyvin shortseissa ja alaspäin tullessa alkoi taas olla kuuma.

Ihmettelin jo ensimmäisenä päivänä alempana rinteessä, Lämmerbichlin ravintolan yläpuolella olevaa valtavaa työmaata. Arvelin, että rakentavat tekojärveä lumetusta varten, siihen viittasi myös ylempänä olevat isot vesiputkipinot ja monta kaivinkonetta niitä maahan kaivamassa. Nyt se varmistui, juuri siitä on kysymys, pitäisi olla valmis talveen 2010-11 mennessä.

Täällähän laajat Rastkogelin rinteet ovat olleet ainoat, jossa ei ole lumetusta. Alue on paitsi mukava laskea, myös reitti Penkenin ja Eggalmin välillä, huonona lumitalvena alueiden välillä ei ole voinut ollenkaan liikkua. Isot rahat touhussa liikkuvat, hissiliput ja rinneravintoja toiminta tuovat paljon rahaa, mutta jotta asiakkaat tulevat juuri Zillertaliin, rinteissä täytyy olla lunta. Valtava projekti tämäkin, rakentaa kokonainen tekojärvi ja upottaa kilometreittäin vesiputkea maahan. Mutta täällähän on jo perinteitä vähän isompienkin tekojärvien ja vesiputkien rakentamisesta.

Penkenjochissa Christa's Skialm houkutteli kahville terassille, 2095m korkeudessa. Lämpömittari näytti +25. Kahvin jälkeen matkaa ei ollutkaan enää kuin puoli tuntia 3SL Penken -tuolihiisille. Hissi on vanhaa mallia eli tuolit ovat koko ajan vaijerissa kiinni, niinpä vauhti on melko hidas, jotta kyytiin ja pois pääsee. Mikäs sen mukavampaa, kuin saada istua tuolihiisissä lämpimässä auringon paisteessa sopivan ilmavirran viilentäessä mukavasti oloa.

Loppumatka alas tulikin sitten Penkenbahn-gondolilla. Penkenbahn ei ole ihan tavallinen hissi. Yleensä gondolihisseissä on aika tiuhaan pylviä eli monesti kun maasto välillä vähän laskee, myös hissi menee alaspäin. Penkenbahn alkaa kylän pääkadun varrelta, noin 650 metrissä. Ensimmäinen pylväk on 1200 metrissä, gondolit kulkevat noin 150 metriä laakson reunassa kulkevan Ziller-joen yläpuolella. Seuraava pylväk on 1700 metrissä. Tällä välillä gondolit kulkevat lähes 200 metriä Astegger Tal - laakson yläpuolella. Eli korkealla mennään monessakin kohdassa. Sellainen on Penkenbahn.

Kylällä lämpömittari näytti klo 16.30 varjossa +30.6.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Innsbruck

13.07.2009 19:21:56

Vaikka montakaan päivää ei ole enää jäljellä, tänään piti pitää se kunnollinen lepopäivä ilman patikointia. Vaihtoehtoja oli useita, aamupalalla päädyin lähtemään Innsbruckiin.

Matka junalla kestää puolentoista tunnin molemmin puolin, riippuen junasta ja vaihtoajasta. Ensin Zillertalbahnin junalla Jenbachiin ja sieltä toisella junalla Innsbruckiin.

Päivästä oli ennustettu lämmintä, mutta aamulla oli vielä aika viileää. Kuitenkin jo Innsbruckissa yhdentoista jälkeen alkoi olla riittävän lämmin, myöhemmin kuuma.

Mitään ihmeellistä suunnitelmaa Innsbruckin varalle ei ollut, vaikka käynti siellä oli kyllä yhtenä vaihtoehtona. Hain kartan, tai ostin eurolla, ilmaisia ei Innsbruckissa ole tarjolla ja menin kahville tutkimaan sitä. Silti mitään erityistä suunnitelmaa ei syntynyt, sen kun vaan kävelin ympäriinsä vanhassa kaupungissa.

Onnistuin useampaan kertaan 'eksymään', suunnistajan suuntavaisto ei siis oikein pelaa kaupungissa. Kartta nimittäin oli taskussa. Vanhan kaupungin pohjoispuolella oli komea puisto. Ihmetellä aina täytyy, kun tällaisia puistoja näkee vaikkapa nyt täällä Innsbruckissa, Bernissä, Genevessä tai Lausannessa, miten ne saadaan säilymään niin rauhallisina, siisteinä ja hyvässä kunnossa. Ei Suomessa...

Innsbruckissa on muuten asukkaita 130 000 eli varsin kohtuullisen kokoinen kaupunki alueen lukuisiin alppikyliin verrattuna. Kaupunki on Inntalin laaksossa, molemmin puolin on yli 2000 metriä korkeat vuoret. Itse kaupunki on 575 metrissä.

Ennen lähtöä takaisin Mayrhofeniin kävelin vielä katsomaan Keski-Euroopan mäkiiviikon kolmannelta osakilpailusta tuttua Bergiselin mäkeä. Mäkimonnttuun vaan ei päässyt katsomaan ilman, että olisi maksanut 6,50e pääsymaksua. Sillä olisi toki päässyt mäkitorniin saakka. Ihan sama, jos Lahdessa perittäisiin maksu pääsystä Salpausselän stadionalueelle.

Paluumatka on kuuma. Wieniin menevässä EC-junassa oli ilmastointi, mutta Zillertalbahnin junassa ollaan aivoimien ikkunoiden varassa.

Ei päivää ilman sadetta. Nyt ollaan Zell am Zillerissä ja sataa. Pilvistä on ollut jo jonkin aikaa.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Spieljoch

12.07.2009 22:42:32

Aamu näytti oikein hyvältä, aurinko paistoi, vaikka vähän pilviä olikin näkyvissä. Ja en herännyt kirkonkellojen soittoon.

Päivän retkikohde oli Spieljoch Fügenissä. Fügenin alue kuuluu ns. Vorderes Zillertaliin eli on Zillertalin laakson alaosassa. Junamatka Zillertalbahnia kestää 40 minuuttia. Junassa sattui kohdalla reissun ensimmäiset suomalaiset, juteltiin hyvistä poluista, kuinkas muuten.

Fügenin asemalta oli Spieljochbahnin ala-asemalle matkaa noin puolitoista kilometriä, nousua 100 metriä. Jostain syystä juna-asemalta ei ole koskaan kunnan opasteita hissiasemalle, vaikka niin moni kuitenkin kulkee junalla ja kävelee hissille. No, hissi kyllä yleensä näkyy, mutta järkevän reitin löytäminen voi olla hankalaa, näiden alppikylien katuverkosto kun on kaukana ruutukaavasta. Fügenin kirkon kellot soivat 44 kertaa klo 9.50!

Spieljochbahn on vanha 4 hengen gondoolihissi, jossa on väliasema ja jonka vauhti ei päästä huimaa. Samanlainen, Euroopan pisin laatuaan, löytyy Sveitsistä, menee 6km matkan Grindelwald Grundista Männlichenille puolessa tunnissa, tai tunnissa, jos pysähtyy välillä... Ks. Wengen 2006, sieltä löytyy lisää mainitusta hissistä. Spieljochbahn on 'vain' 4km ja kestää 20 minuuttia. Kesällä ei yhtään haittaa istua 20 minuuttia yksin 4 hengen hississä, mielummin niin kuin tunti 50 hengen bussissa 70 muun ihmisen kanssa.

Ei ollut oikein käsitystä, minkälaista maisema ja polut ovat Spieljochin ympäristössä. Sekä maisemat että polut olivat positiivinen yllätys. Kuljin alkuun polkua nimeltä Alpinsteig kohti Kellerjochia (miksi ihmeessä tämä Nokia E51:n aina niin hyvä ennustava tekstinsyöttö on juuri tänä iltana lakannut kokonaan oppimasta itävaltalaisia paikannimiä...). Nimensä mukaisesti jyrkkää rinnettä milloin ylös, alas ja sivulle oli jatkuvasti.

Joku uusi kukkakin löytyi, ainakin toinen tähkämunkki, Pytheuma betonicifolium. Isohko katkero, Gentiana punctata, oli varsin yleinen. Löytyi myös Viola tricolor (keto-orvokki) keltavalkoisena versiona, yleensähan siinä on mukana myös sininen tai violetti.

Poikkessin vuorelle nimeltään Kapelle, 2344m. Sinne huipulla oli todella rakennettu pieni kappeli. Nousu oli varsin jyrkkä kuten myös lasku Kellerjochhüttelle. Maisemat olivat komeat. Lännessä näkyi Inntalin laakso aina Innsbruckiin saakka. Suoraan alhaalla, luoteessa näkyi Schwaz, pohjoisessa Rofanin vuoret, jossain kaukana idässä Grossglockner, lounaasta kaakkoon Zillertalin alpit.

Kellerjochista laskeuduin 400 metriä alas Gartalmiin lounaalle ja kiipesin sitten taas takaisin ylös kohti Spieljochia.

Tänään ainoat lähietäisyydeltä nähdyt lehmät olivat juuri Gartalmisissa, lampaista sen sijaan oli tänään paljon. Jossain kuului murmelin ääni ja taivaalla kaarteli sekä hiiri- että varpushaukka. Taisipa eilen jäädä mainitsematta Zamsen Grundissa lähellä Passo di Vizzeä nähty tuulihaukka.

Satuin osumaan Fügenin asemalle juuri sopivasti näkemään höyryveturin ja vanhan junan, joka ajaa kaksi kertaa päivässä suuntaansa Mayrhofenin ja Jenbachin väliä. Tajusin vasta tänään, että Zillertalbahn ei olekaan sähköistetty eli myös pääkaupunkiseudun lähijunia muistuttavat junat käyvät dieselillä.

Aurinko ei kauan paistanut. Oli pilvistä, välillä hiukan satoi ja ylhäällä oli kylmä tuuli. Lämpötila ylhäällä alle +10. Piti taas kaivaa esiin pipo ja

hanskat.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Passo di Vize

11.07.2009 18:50:52

Ohjelmassa oli tänään kevyempi lenkki maastolenkkarit vaelluskenkien sijasta jalassa, kohteena lounas Italiassa, lähellä Passo di Vizen solaa.

Taas kerran aamun avaukseksi tunnin matka täpötäydessä bussissa Schlegeis Stauseelle. Niin hienosti kuin julkinen liikenne täällä toimiikin, busseja voisi ehkä ajaa hiukan tiiviimmällä aikataululla tai sitten ottaa useammin kaksi bussia suosituimmille vuoroille. Rahastahan se tietysti on viime kädessä kiinni, mutta ei ihan hyvä ole, kun tänäänkin bussissa seisojien tullen parikymmentä ihmistä enemmän kuin rekisteröinnin mukaan olisi saanut olla. Ja sitten vielä ajetaan kapeilla ja mutkaisilla alppiteillä.

Reitti Schlegeis Stauseelta Zamser Grund -laaksoa Passo di Vizeen, tai saksankieliseltä nimeltään Pfitscherjochiin, on helppo ja siksi varsin suosittu. Nousua tulee puolisen kilometriä 7,5km matkalla, joten aikaa loivaa se on kulkea. Reitti on myös suosittu maastopyöräreitti, tosin vaikka polku on helppo ja leveä kävellä, se on suurelta osin kivikkoinen ja siten mahdoton ajaa. Reitti on siitä huolimatta ainoa pyöräilyyn sopiva Italian puolelle mennessä ja kuulemma se onkin Italian puolella hyvää soratietä. Joka tapauksessa pyöräilijöitä näkyi tänään varmasti lähemmäs sata.

Ei päivää ilman juttua lehmistä. Niitä oli polun varrella taas paljon. Yksi kahlasi jääkylmässä joessa mahaansa myöten vedessä. Enpä ole ennen nähnyt mansikkia noin syvässä vedessä, mutta kyllä kai ne uidakin osaavat.

Olipa matkan varrella myös liuta nuoria hiihtäjiä, liekö ollut jopa Itävallan nuorten maajoukkue, ainakin valmentajalla luki takissa Team Austria. Hiihtivät rullasuksilla Schlegeis Stauseelle ja jatkoivat kävellen tai juosten lounaalle samaan paikkaan kuin minäkin.

Rajalla, Passo di Vizen solassa ei jäänyt epäselväksi, että ylitettiin raja, toisin kuin muutama päivä sitten Heiliges Geistjochlissä, missä rajasta ei ollut mitään merkkiä. Oli ilmeisesti vanha tullirakennus tai vastaava ajalta ennen kuin molemmat maat olivat EU:ssa. Lisäksi tauluissa luki selvästi, että rajalla ollaan.

Lounaspaikkana oli Refugio Passo Vize, tai Pfitscherjochhaus. Ainoa asia, josta sisällä huomasin, että on siirrytty Itävallasta Italiaan, oli se, että kaikki tekstit oli kirjoitettu sekä saksaksi että italiaksi. Täällä Itävallassa kaikki lukee vain saksaksi, englantia näkee hyvin vähän, paljon vähemmän kuin Sveitsissä, missä taas hyvin moni asia sanotaan saksaksi, ranskaksi ja englanniksi.

Paluumatka oli samaa reittiä. Päivällä rupeesi tuulemaan ja ylhäällä oli niin kylmä, että meinasin taas kaivaa pipon ja hanskat repusta. Schlegeis Stauseella sääaseman mittari näytti +9 iltapäivällä, ylhäällä 2270 metrissä oli varmasti noin +5. Päivä oli taas osin aurinkoinen, osin pilvinen, sade tuli vasta bussimatkan aikana.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Tuxertal

10.07.2009 22:15:57

Tänä aamuna ainakin kirkonkellojen soittaja oli paikalla. Ilmeisesti oli jäänyt joku aamu väliin, kun nyt soitettiin pitkiä sarjoja vartin välein. Joku

siellä kaiketi aamuisin soittaa, koska sarjat ovat hiukan eri pituisia, välillä jää 28:aan ja välillä menee yli 32:een. Tai no, mistäs minä sen tietäisin, onko se 30 ylipäänsä joku tavoite...

Aamulla satoi ja pilvet olivat alhaalla. Ei kyllä pitänyt sataa. Lähdin silti aamubussilla Hintertuxiin. Bussi kulkee läpi läntisimmän Zillertalin sivulaakson Tuxertalin. Laaksossa on kuusi kylää: Finkenbergl, Vorderlanersbach, Lanersbach, Juns, Madseit ja Hintertux. Hintertux on siis nimensä mukaisesti Tuxertalin perällä, viimeinen kylä.

Sateen lisäksi keli oli varsin kylmä jo Hintertuxissa, 1493m. Piti jäädä bussista kirkon kohdalla, mutta niin se pysäkki vaan oli ja meni. Kävelin joen, Tuxbach, vartta bussin päätepysäkiltä hissien ala-asemalta takaisin kirkon kohdalle.

Ihmettelin, kun mitään opasteita ei ollut ja kun karttakin oli repussa sadesuojan alla, menin muistin varassa lehmälaitumen poikki menevää tietä pitkin. Tuli tunne, että joku tuijottaa, ja niin tuijottikin, noin 50 mansikkia. Reilun parin kilometrin kävelyn jälkeen selvisi, että polku oli suljettu, vaihtoehtoinen reitti tuli suoraan ylös hissiasemalta. Eipä vaan sulkemista ollut merkitty alhaalla.

Reitti kohti Spannagelhausia jatkui ensin vähän loivempana ja sitten varsin jyrkkänä. Varovainen piti olla sateesta liukkaiden kivien kanssa. Noin 2000 metrissä tosiaan sade muuttui lumeksi. Lähempänä Spannagelhausia sade loppui kokonaan. Näkyvyys oli pääosin surkea.

Spannagelhausin, 2531m kohdalta on enää lyhyt matka Tuxer-Ferner-Hausiin, 2600m. Lämpötila jäätikön reunalla oli nollassa, 2000 metrissä oli +4. Huonosta säästä huolimatta laskettelijoita tuntui olevan jonkun verran jäätiköllä. Niin, Hintertuxer Gletscher on suosittu laskettelupaikka ympärivuoden, kesäisin kaiketi parhaita kesähiihtopaikkoja.

Ovat näköjään saaneet rakennettua kokonaan valmiiksi Hintertuxista Sommerbergalmiin ja Tuxer-Ferner-Hausin kautta Gefrorene Wandille menevän kolmiosaisen hissien kokoaan uusiksi. Gletscherbus 1-3 on nyt kokoaan ns. kaksikaapelisia nopeita gondoleja. Gefrorene Wand on muuten se sama vuori, jonka toiselta puolelta kuljin toissa päivänä.

Spannagelhausin luona on Tirolin suurimman luolan, Spannagelhöhlen, suu. Se on 10km pitkä kalkkikiviluola jäätikön alla.

Alaspäin lähtiessä oli niin kylmä, että piti kaivaa repusta pipo ja hanskat. Reitti kulki taas ohi Spannagelhausin samaa reittiä, jota pyöräilijät polkivat Zillertal Bike Challengein viimeisen päivän maaliin. Näkyvyyskin aina välillä parani niin, että suuri osa Tuxertalia näkyi. Ja näkyi ja kuului myös murmeleita. Muutama niistä pääsi kuvaankin.

Loppumatkasta oli noin puolen kilometrin pätkä polkua jyrkässä rinteessä. Sillä välillä oli erilaisia kukkia valtavasti. Löytyi mm. se toinen alppiruusu Rhododendron hirsutum, niitä oli muutamia puskia pienellä alueella. Ruostealppiruusujahan, R. ferrugineum, täällä riittää joka paikassa. Muita kuvattuja kukkia olivat mm. Aster alpinus (alppiasteri), Saxifraga aizoides (kultarikko?), Anthyllis alpestris, Primula farinosa, Geum reptans ja Ranunculus alpestris, jääleininin sukulainen.

Päivän lenkki päättyi Sommerbergalmiin, 2028m, josta pääsee hissillä alas Hintertuxiin. Maisemia ei tänään paljon tarvinnut ihmetellä, mutta oli paljon hienoja kukkia ja sain viimein kuvia murmeleista. Oli muuten samassa paikassa, lähellä Sommerbergalmia, kun neljä vuotta sitten näin ensimmäisen kerran murmeleita. Ja silloinkin satoi lunta.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Tuxer-Ferner-Haus 2600m

10.07.2009 13:46:02

Tänään sitten taas vaihteeksi sadepäivä. Tulin bussilla Tuxertalin perukoille Hintertuxiin ja lähdin nousemaan sieltä ylös. Nousua tänne jäätikön reunalle tuli 1100 metriä ja aikaa on mennyt kaksi ja puoli tuntia.

Vesisade muuttui 2000 metrissä lumeksi ja 2200 metrissä sitä alkoi jäädä maahan. Vielä vähän ylempänä sade loppui. Kylmää on niin kuin tietysti voi päätelläkin siitä, että sade tulee lumena. Näkyvyys vaihtelee huonosta surkeaan.

Missä on laskettelijoita ja rinneravintoloita, niin kuin tämä Tuxer-Ferner-Haus, siellä on alppinaakkoja kärkkymässä syötävää terassilla istuvilta laskettelijoilta. Tänään tosin kukaan ei terassilla istu...

Seuraavaksi 600 metriä alaspäin Sommerbergalmiin ja sieltä hissillä alas laaksoon bussille.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Tekojärvistä insinööreille ja muille

09.07.2009 22:00:09

Vähän jatkoa eiliselle alueen tekojärvistä, insinöörit ja muut kiinnostuneet voivat jatkaa lukemista, muut saavat odottaa huomiseen.

Tämä Stausee Zillergründlin pato on 186m korkea ja 505m leveä. Betonia on tähän saatu kulumaan 1.4 miljoonaa kuutiometriä. Vettä siinä on 87 miljoonaa kuutiometriä eli se on noin kolmanneksen pienempi kuin Schlegeis Stausee.

Zillertalin alueella on viisi tekojärveä: Schlegeis, Stillup, Zillergründl, Durlassboden ja Gmünd. Niistä vesi johdetaan pitkiä kalliotunneleita pitkin itse voimalaitoksille. Esim. Schlegeisin vesi tulee Rosshagin voimalaitokselle lähes 700 metriä alempana. Zillergründlin vesi tulee 4,2-metristä putkea pitikin kalliotunnelissa Häuslingiin 800 metriä alemmas. Stillupin vesi tulee Mayrhofenin voimalaitokselle.

Eikä siinä vielä kaikki, Schlegeis, Stillup ja Zillergründl on yhdistetty toisiinsa ja toistensa voimalaitoksiin pumppuasemien ja tunneleiden verkostolla. Vesivoimaa alueella pystytään tuottamaan suurimmalla yhteenlasketulla teholla koko Itävallassa. Turbiinien yhteenlaskettu teho on miljoona kilowattia ja pumppuasemien teho 600 000 kW.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Zillergrund

09.07.2009 21:58:54

Päivän retken kohteena oli siis itäisin Zillertalin sivulaaksoista eli Zillergrund. Lähdin jo klo 8.30 bussilla, jotta ei liikaa tarvitsisi laskea, että varmasti ehtii viimeisellä bussilla takaisin Mayrhofeniin. Reittikään ei ollut vielä tarkasti suunniteltu.

Zillergrundissa ei ole kyliä ollenkaan ja asutusta muutenkin hyvin vähän, laakso on talvella niin altis lumivyöryille, että siellä ei silloin ole kovin terveellistä kuluttaa aikaansa.

Jäin bussista Bärenbadissa 1450 metrissä, 400 metriä Stausee Zillergründlin tekojärven padon alapuolella. Heti pääsi siis aamun avaukseksi kiipeämään jyrkään ylämäkeen, matkaa padolle ei ollut pitkälti. Melkein tunti siinä aikaa vierähti.

Padolta matka jatkui järven rantaan kulkevaa soratietä kohti Hohenauta järven yläpäässä. Ai niin, alussa mentiin muutaman sadan metrin mittaisen tunnelin läpi. Autoliikennettä padolta eteenpäin ei enää ollut, eikä Bärenbadin ja padon, aikataulussa Zillergrund Staumauer, välillä saanut ajaa kuin bussi. Parkkipaikka autoilijoille oli Bärenbadissa.

Järvenranta osoittautui varsin hienoksi kukkien kannalta. Vaihteeksi ei ollut alppiruusuja. Sen sijaan jokapaikan kukka metsäkurjenpolvi kasvoi runsaana. On se vaan ihme kukka, sama kasvi kasvaa Norjan, Sveitsin ja Itävallan vuorilla ja sitten ihan erilaisissa paikoissa vaikkapa Suomessa. Alppiruusun ja metsäkurjenpolven lisäksi täällä kasvaa paljon Silene vulgarista. Partakelloja oli varsin paljon.

Muita tällä reissulla uusia, mutta ennestään kyllä tuttuja kukkia löytyi järvenrannasta ja ylempää laaksosta varsin paljon. Mieleen jäi ainakin komea Pulsatilla alpina, se joka kukkimisen jälkeen muistuttaa Viiviä (Viivi ja Wagner). Nytkin suuri osa kasveista on jo kukkinut. Yksi kaikkein hienoimmista kukista Sempervivum montanum kasvoi pienellä alueella järven yläpäässä. Myös ensimmäiset täällä nähdyt Lilium martagon, Lotus alpinus, Linaria alpina ja muutama kullero osuivat kohdalle. Valitettavasti mukana on vain Sveitsin alppikerhon saksankielinen alppikukkaopus, joten mainittujen kukkien nimiä ja kuvia voi etsiskellä tjeld.net:stä.

Ei päivää ilman lehmiä. Menomatalla Hohenauhalmin lehmät väistivät kaikki polulta, ja helppo oli alppiniityllä väistääkin. Paluumatkalla taas mansikki & co. seisoj suurena joukkona ja tuijotti. Niitä oli niin paljon, että en edes yrittänyt neuvotella vaan tein kierroksen ympäri. Bussilla kohti Mayrhofenia tullessa bussi joutui pysähtymään useaksi minuutiksi kun iso joukko lehmiä tallusti tietä pitkin laitumelta iltalypsulle navettaan.

Zillergrundin yläosa, järven yläpäästä eteenpäin, on nimeltään Zillergründl. Laakso oli alkuun aika loivaa, kulkemista vaikeuti jonkin verran kivikko. 2200 metrin jälkeen rinne jyrkkeni ja välillä joutui kulkemaan lumikenttien yli. Viimeinen nousu Heiliges Geistjöchliin, hankala nimi taitaa olla hankala myös paikallisille, koska siitä löytyy useita eri kirjoitustapoja, olikin sitten todella jyrkkää lumirinnettä. Sola siis oli Itävallan ja Italian rajalla, siksi sillä on myös italiankielinen nimi Forcella di Campo. Solan toisella puolella tosin alkaa Etelä-Tirol, jossa puhtaasti saksaa. Silti myös solan takana oleva laakso on nimeltään joko Ahrntal tai Valle Aurina.

Alaspäin pääsikin sitten helpolla ja vauhdilla lumirinteitä pitkin, paluumatkaan järven rantaan Hohenauhun meni aikaa tunti vähemmän kuin ylöspäin.

Matkan varrella näkyi ja kuului taas murmeleita, kuvaamaan en ole niitä vielä päässyt. Ja näkyipä jossain myös sepelrastas, ensimmäinen tällä reissulla.

Välillä paistoi aurinko, välillä oli pilvistä, sadetta vasta illalla. Aika viileää.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Heiligengeistjochl 2658m

09.07.2009 17:57:59

Vajaa neljä tuntia kiivetty Bärenbadista, 1450m tänne Itävallan ja Italian rajalla olevaan solaan. Ennen en ole Italiassa käynyt, mutta kerta se on

ensimmäinenkin ja aika hieno näin. Paikka on aivan Zillergrundin laakson yläpäässä. Tästä eteenpäin matka jatkuisikin Italiassa. Minä lähdän samaa reittiä takaisin Stausee Zillergründlin pohjoispäähän bussille.

No eihän siellä ylhäällä ollut nettiyhteyttä. Nyt jo bussissa.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Aurinkoa ja lumisadetta

08.07.2009 22:28:52

Suuren tekojärven, Schlegeis Stauseen, näkeminen oli vain oheisnähtävyys päivän retkellä. Schlegeisistä käsin pääsee hienoille alppipoluille, jotka kulkevat Zillertalin alppien luonnonpuistossa eli hisseistä ja rinteistä ei ole tietoaakaan.

Ensimmäinen etappi oli jyrkkä nousu järveltä, 1782m, Olpererhüttelle, 2388m. Alku oli metsää, mutta äkkiä oltiin taas alppiruusujen keskellä, niitä on valtavasti joka puolella ja kaikki parhassa kukassa.

Seuraava pari tuntia kului kivikkoisessa, ja osin lumisessa, rinteessä matkalla kohti Friesenberghausia. Maisema oli hieno, alhaalla näkyi koko ajan järvi, sen takana Schlegeiskees-jäätikkö ja useita yli 3000-metrisiä vuoria. Toisella puolella näkyi Gefrorene Wand, 3270m, sama vuori, jossa on Hintertuxin ylin hissiasema. Edessä taas näkyi Hoher Riffler, 3231m. Vuoret olivat uuden lumen peitossa.

Ennen Friesenberghausia alkoi puolisen tuntia kestänyt lumisade. Ja aika kylmääkin oli, kun lunta kerran satoi, heinäkuussa. Lunta oli 2600 metrissä useita senttejä maassa, uutta lunta siis, vanhaa oli paikoin paljon enemmän.

Viimeinen vajaa pari tuntia alas Friesenberghausilta kului taas suurelta osin alppiruusujen seassa. Alempana tosin oli yllättävänkin rehevää metsää.

Alppiruusualueella oli kaksi lehmää kapealla polulla. Mietin vähän aikaa, miten niistä pääsisi ohi, kun jyrkähkössä rinteessä ei noin vain hypätä polun sivuun. Mansikit hyppäsivät noin vain alppiruusupuskaan. Vähän matkan päässä oli kolmas mansikki. Katseltiin toisiamme metrin etäisyydeltä jonkin aikaa, mutta kumpikaan ei väistänyt. Yritin vielä kovasti neuvotella asiasta, mutta mansikki ei ilmeisesti ymmärtänyt suomea ollenkaan. Niinpä sitten jouduin hyppäämään polulta alppiruusupuskaan. Oli yllättävän hankalaa kulkea ammun pituuden verran alppiruusupuskassa, kun ei yhtään nähnyt jyrkässä rinteessä mihin astui.

Päivään osui lumisateen lisäksi aurinkoa, pilvistä, tuulta, työntä, vesisadetta, ukkonen vaan puuttui tänään. Mayrhofenissa oli illalla oikein mukava kesäkeli.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Schlegeis Stausee

08.07.2009 22:27:39

Yllätys yllätys, aamu ei alkanutkaan kirkonkellojen soitosta klo 7. Kirkon puoleinen ikkuna oli kiinni illan ukkoson ja sateen jäljiltä, se kai sitten esti äänen kuulumisen. Tai sitten soittaja oli vapaalla tai nukkunut pommiin...

Tällä kertaa päivä alkoi täpötäydessä bussissa matkustaen. Klo 9.30 lähti lopulta kaksi täpötäyttä busssia kohti Ginzlingiä ja Schlegeis Stauseeta. Bussimatalla oli monta mielenkiintoista kohtaa.

Ensimmäinen oli yksisuuntainen kolme kilometriä pitkä tunneli, leveyttä oli sen verran, että ehkä vaivoin puoli metriä jäi tilaa kummallakin puolella. Se toimi niin, että kummastakin päästä sai mennä vuoronperään autoja liikennevalojen perusteella, sama systeemi kuin joskus asfalttitöiden aikana. Entäs jos joku auto olisi törmännyt kapeassa tunnelissa seinään... Ja tämä tunneli on siinä samassa maailmassa, jossa Turun uuden moottoritien tunneleissa ei edelleenkään saa ajaa kuin 80km/h turvajärjestelmien puutteiden takia. No, olihan tässä Harpfnerwand-tunnelissa edes sentään jonkinlaiset valot.

Toinen erikoinen paikka oli Schlegeisalpenstrassen alku Breitlahnerissa, samalla tietullipaikka. Myös bussimatkustajien piti muuten maksaa tietulli, se oli kolme euroa meno-paluu. Niin, myös tuolla kohdalla päästettiin muutaman kilometrin yksisuuntaiselle tielle autoja valo-ohjauksella. Matkalla oli serpentiiniä ja tunneleita. Paluumatkalla muuten bussikuski pyyhkäisi vauhdilla punaisia päin, eikä mitään vanhoja punaisia. Ei selvinnyt, mikä juttu se oikein oli, mutta ei tullut ketään vastaan. Onneksi.

Matkaa Schlegeis Stauseelle on Mayrhofenista 23km, mutta matka kestää tunnin. Tie kulkee ensin Zemmtalissa, eli yhdessä suurista Zillertalin sivulaaksoista. Jossain vaiheessa laakso muuttuu Zamsertaliksi. Näillä laaksoilla on vielä iso liuta omia sivulaaksoja, mm. Floitengrund, Gunggl ja Zemmgrund. Itse Schlegeis Stausee, tekojärvi siis jos ei tullut vielä mainittua, on laaksossa nimeltä Schlegeisgrund. Siinäpä annos Zillertalin maantiedettä.

Schlegeis Stausee on Zillertalin suurin tekojärvi. Se on 4km pitkä ja pinta-ala on 2.1 neliökilometriä, vettä on 127 miljoonaa kuutiometriä ja sähköä saadaan vuodessa 330 milj. kWh. Pato on 131m korkea ja 725m leveä, betonia on tarvittu melkein miljoona kuutiometriä. Pato on rakennettu vuonna 1971. On siinä ollut insinööreillä laskemista ja suunnittelemista, että tuollainen pato on saatu aikaiseksi. Pato jos murtuisi ja se 0.1 kuutiokilometriä vettä pääsisi laaksoon...

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Edelhütte

07.07.2009 17:05:33

ORF 2:lla aamuisin pyörivä panoraama-tv, jonka kaikki ainakin talvella Itävallassa laskemassa käyneet tuntevat, ennusti melkein koko Itävaltaan tänä päiväksi pelkkää sadetta, taas. Mayrhofenin nettisivujen säätiedotus taas ennusti vaihtelevaa. Tiedä siitä sitten, kovin hyvältä keli ei näyttänyt aamulla, mutta ei kumminkaan satanut. Tarkoitus oli mennä kukkia kuvaamaan ja siten viettämään lepopäivää.

Tänään ei herätyskelloa tarvittu, klo 7 kirkonkellot soivat 3 x 30 kertaa! Ne muuten soivat peräti neljä kertaa tunnissa, ympäri vuorokauden. Vartin yli kerran, puolelta kahdesti, varttia vaille kolme kertaa ja tasalta neljä kertaa ja lisäksi niin monta kertaa kuin kello on.

Kävelin kylän toiselle puolelle Ahornbahnin ala-asemalle. Ahornbahn on Itävallan suurin kabiinihissi, siihen mahtuu 160 matkustajaa. Se muistuttaa paljon bussia. Kabiinihississä on yleensä aina kaksi kabiinia, jotka lähtevät yhtä aikaa toinen alhaalta ja toinen alhaalta, toimivat siis toistensa vastapainona. Matka ylös on 3km pitkä, korkeuseroa on 1300 metriä ja matka kestää kuusi ja puoli minuuttia.

Näkyvyys ylhäällä oli kehno, mutta ei sentään satanut. Keli oli ihan hyvä kukkien kuvaamiseen. Ja kukkia olikin paljon enemmän kuin aikaisempina päivinä, liekö sitten syynä, että puoli kilometriä yläasemalta alkaa Hohebirgs Naturpark Zillertaler Alpen eli laskettelurinteitä ei siis ole.

Kävelin 3km Edelhüttelle, 2240m. Matkalla oli kukkien lisäksi paljon lehmiä, lampaita ja jopa pari hevosta. Välillä selkeni niin, että näkyi alas laaksoon, välillä taas pilvien takia näkyvyys oli vain muutama kymmenen metriä, välillä satoi jonkin verran.

Erytisen paljon oli ruostealppiruusuja, mutta paljon muitakin kukkia löytyi kuvattavaksi. Kelloja, paitsi Mayrhofenin kirkonkelloja, eikä niitäkaan ole näkynyt mutta kuulunut kylläkin, on näkynyt hyvin vähän, mutta nyt löytyi partakello. Yhdestä paikasta löytyi muutama tähkämunkki, en tiedä lajia tarkemmin, toisesta lapinorvokki ja kolmannesta tähtirikko.

Kun muualla väkeä on ollut vähän, tänään kuljetulla polulla sen sijaan porukkaa oli koko ajan menossa kumpaankin suuntaan. Edelhüttellä oli moni muukin lounaalla, tila oli aika lailla täynnä.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Vuorijuoksua

06.07.2009 16:54:16

Niistä kirkonkelloista. Tiedä mikä tänä aamuna oli, kun klo 7 tavanomaisen 3+7 soiton lisäksi tuli käsittämätön sarja 24+29+29 soittoa, eikä ihan hiljaa. Silti ehdin nukahtaa vielä sopivasti ennen kuin kello, tai kukko, kannykkä siis, herätti. Kunnon sadetta, ylhäällä ei kaapeli-tv:n kuvan perusteella näy mitään. Sadetta luvassa koko päiväksi, lämpötila ylhäällä +8.

Kun ei vielä ollut lepopäivän aika, päätinpä sitten lähteä juoksemaan pitkää lenkkiä. Alkuun klo 9.30 Hintertuxin bussilla Vorderlanersbachiin, sieltä lenkki alkoi 1250 metristä. Ensimmäisen vartin kävelin, nousu Germaisiin oli sen verran jyrkkää, oli muuten oikein asfalttietä. Sitten alkoi soratie ja nousu loiveni eli juoksu alkoi. Tai eipä se kovin lennokasta juoksua ollut, reppukin tuntui alkuun hankalalta, mutta vauhtia oli silti enemmän kuin kävellessä.

Välillä oli kilometrin verran alamäkeäkin. Tuli vastaan tuttu paikka, Vogelaue, tähän laskettiin talvella pitkä, loiva, kapea ja mukainen lasku Rastkogelin rinteiltä siirryttäessä Eggalmin rinteille. Vogelaussa on talvella ravintola ja sieltä lähtee Eggalm Nord -hissi.

Vogelauesta, 1480m, juoksin ja välillä vähän kävelinkin ylös Lämmerbichliin, 1880m, samaa tietä, jota rinne tuli talvella alas. Muistui yhdessä kohdassa avoimella niityllä mieleen viimeinen laskupäivä toissa talvena, näkyvyys lumisateessa oli todella huono, ja niityllä ei tahtonut millään nähdä, minne rinne jatkui. Nyt näkyvyys ei ollut sen parempi, mutta ylöspäin mennessä tie kyllä sentään näkyi hyvin.

Lämmerbichlistä alkoi vaihteeksi pitkä alamäki, laskua lähes 300 metriä. Se oli kartan mukaan tietä, todellisuudessa mutaista laidunpolkua ja kapeaa, kivikkoista polkua, jossa paikoin virtasi vesi purona alaspäin. Joskus aina pääsee unohtumaan, että Suomessa tehdään maailman parhaat kartat. Täällä sen aina muistaa, kun kartta täsmää vaan vähän sinne päin.

Reitin kovin nousu alkoi Schneetalista, 1610m, ja päättyi viiden kilometrin jälkeen 520 metriä ylempänä Wanglalmassa, 2130m. Reitti oli samaa, mistä pyöräilijät tulivat eilen alas Zillertal Bike Challengessa. Mielummin juoksin ylös kuin olisin pelän... ajanut pyörällä alas. Ylempänä oli paha liikenneuhka, jota ei voinut millään kiertää. Kymmenkunta mansikkia piti torikokousta keskellä tietä. Ei siinä auttanut kuin yrittää pujotella niiden välistä eteenpäin. Mansikkeja oli ylhäällä matkalla Penkenjochiin todella paljon tien varressa, enemmän kuin sata kaikkiaan. Kaikki tuntuivat

ihmettelevän sumun keskeltä esiin tulevaa juoksijaa. Eikä ihme.

Viimeiset kilometrit Penkenjochista Penkenbahnin yläasemalle olivat alamäkeä hyvällä tiellä. Aivan lopussa sade lakkasi ja lenkin päätteeksi syödyn keittolounaan jälkeen selkeni sen verran, että näkyi vähän jotain muuta kuin harmaata. Matkaa kertyi 22km, nousua 1300m ja aikaa kului 3:05.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Wilde Krimml

05.07.2009 20:58:49

Yö oli kirkas ja aamu pilvetön. Nukuin kai edellisen yön niin hyvin, että heräsin kirkonkellojen soittoon vasta aamulla. Mutta nehän soivat läpi yön! Aina tasatunnein, ensin 3–4 tavallista soittoa, sitten vähän erilaisia niin monta kuin kuin kello on. Joka tunti, koko yön. Mitä ihmettä ihminen tekee keskellä yötä sillä tiedolla, mitä kello on. Tai tuleehan sitä usein kelloa katsottua, kun yöllä herää, mutta että pitää herätä vain siksi, että joku haluaa kertoa, paljonko kello on. Rajansa perinteilläkin... No, eivät ne niin kovaa onneksi soi, että joka tunti heräisi.

Pilviä alkoi kerääntyä vuorten ympärille jo ennen yhdeksää. Lähdin junalla laaksoa vähän matkaa alaspäin Zell am Zilleriin. Joku saksaa osaava varmaan osaisi sanoa, miksi laakson kaikki muut kylät ovat im Zillertal, mutta Zell onkin am Ziller. Zell am Zillerin asemalta oli reilun vartin kävelymatka Kreuzjochbahnin ala-asemalle. Sillä pääsi Rosenalmiin 1700 metriin.

Alkumatka oli varsin reipasta nousua, ensimmäiset pari tuntia, itse asiassa puolet koko päivän matkasta, kului Übergangsjochiin 2500 metriin. Eilen muuten pyöräkisassa polkivat heti reitin alkuun Zell am Zilleristä Übergangsjochiin, siinä tulee korkeuseroa aika lähelle kahta kilometriä. Toiselta puolelta alas mennessä jyrkässä rinteessä oli paikoin lunta, paikoin mutaa ja paikoin liukasta irtosoraa. Onneksi sai kävellä ilman pyörää. Jos tuo Zillertal Bike Challenge vaikuttaa aika hurjalta touhulta, mitä sitten on myöhemmin heinäkuussa järjestettävä Jeantex Bike Transalp. Tämän 12-osuuksisen maastopyöräkisan sanotaan olevan maailman kovin, sen yhden etapin maali ja seuraavan lähtö on Mayrhofenissa.

Niin, matka jatkui Wilde Krimml –nimisen alueen läpi. Se kuuluu Kitzbüheler Alpen –vuoristoon, vaikka ei Kitzbühel nyt sentään ihan vieressä ole. Vastaavasti Penken kuuluu Tuxer Voralpen vuoristoon. Maisema tuolla oli varsin karua, puista ei yli 2000 metsissä tietysti ollut tietoakaan, mutta kukkiakin oli ihmeen vähän. Paikoin Soldanella alpinaa kasvoi todella paljon, vähän niin kuin sinivuokkoja parhaimmillaan. Murmeleitakaan ei näkynyt eikä kuulunut niin kuin eilen, yksi jänis sentään näkyi.

Wilde Krimml Almin jälkeen komea Krummbachtal-laakso jäi vasemmalla. Polku kiersi Isskogelin paikoin jyrkkää rinnettä välillä varsin kapealla hyllyllä, josta ei tehnyt mieli astua harhaan, vaikka maasto olikin pehmeää varvikkoa, ei sitäkään ole kiva kieriä sataa metriä alaspäin.

Loppumatka olikin sitten ruohopohjaista laskettelurinnettä alaspäin kohti Isskogelbahnin yläasemaa. Turve, ruoho, tykkilumi, jatkuva rinnekoneella tampaaminen tekevät laskemisen talvella mahdolliseksi, mutta ei noissa rinteissä sitten kesällä näytä kasvavan kukan kukkaa.

Ennen hissillä alas menoa ehdin käydä kahvilla ja syömässä paikallista herkkua eli Apfelstrudel mit Vanillesauce. Ja sitä kastiketta oli paljon niin kuin aina. Isskogelbahnin ala-asema on Gerlosin kylässä, sieltä pääsi

bussilla Zell am Zillerin asemalle ja sieltä edelleen Mayrhofeniin.

Gerlosin tiellä oli syystä taikka toisesta todella paljon moottoripyöräilijöitä, joista osalla itsesuojeluvaisto oli jossain muualla kuin matkassa, sen verran hurjia ohituksia muutamit tekivät mutkaisella alppitiellä. Ja bussi ajoi kovaa...

Eikä junamatkaan ollut ihan tavanomainen. Junassa kone huusi koko ajan täysillä, vaikka vauhti oli lähinnä säärittävä. Niinpä sitten 200 metriä ennen Mayrhofenin asemaa juna pysähtyi kokonaan. Sitten se pääsi vaivoin kävelyvauhtia, vaikka kone kävi äänestä päätellen täysillä, joku jossain tuntui vähän käryvänkin. Mutta niin vain lopulta päästiin asemalle. Loivaa ylämäkeähän se tulo tänne on, kun juna pääsi tasaiselle asema-alueelle, vauhtia tuli vähän lisää.

Samanlainen päivä kuin eilen eli välillä pilvistä, välillä aurinkoa ja pieni sadekuurokin.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Penken

04.07.2009 21:02:52

Aamu alkoi klo 7, kun viereisen kirkon kellot soivat kolme noin kymmenen soiton sarjaa. Tehtiin kai selväksi, että enää ei ole sopivaa nukkua. Nukuin kyllä vielä vajaan tunnin ennen aamupalaa.

Aamu jatkui Zillertal Cardin ostamisella Penkenbahnin ala-asemalta. Kortti on voimassa 6, 9 tai 12 päivää ja sillä saa liikkua vapaasti laakson busseilla, junalla ja 12 auki olevalla hissillä. 12 päivän kortti maksoi 82 euroa, joten päivähinnaksi tulee 6.85e.

Penkenbahnin yläasema on 1800 metrissä, siitä pääsisi vielä jatkamaan 200 metriä tuoli-hissillä. Lähdin kuitenkin tällä kertaa eri suuntaan polkua pitkin. Alkumatka oli komeaa kuusimetsää, aluskasvillisuutena paljon mustikoita, varsin kotoisen näköistä muuten, mutta rinne vain oli kohtuullisen jyrkkä kotoisiin metsiin verrattuna. Oli märkää ja liukastakin kesäkuun runsaiden sateiden jäljiltä.

Kuusikko riitti pitkälle Horbergtalia ylöspäin, paikoin oli runsaasti naavaa. Pähkinähakkeja näkyi ja kuului täälläkin, samaa alalajia kuin Sveitsissä ja eri kuin Suomessa säännöllisesti vierailevat.

Maisema muuttui alppiniityksi heti vain talvikäytössä olevan Horbergbahnin yläaseman jälkeen. Lehmiä näkyi ja kuului paljon. Osa niistä oli tiellä tai polulla, mutta kyllä ne onneksi pääsi helposti ohittamaan. Eivät ne kyllä väistämäänkään ryhtyneet, seisovat ja katselivat kaikessa rauhassa.

2000 metrin molemmin puolin kasvoi paljon alppiruusuja, kuten edellisessä jutussa jo kerrotaankin. Kaikki olivat ruostealppiruusuja. Muita kukkia alppiniityillä oli vähän. Ylempänä niitä sentään löytyi vähän enemmän kuvattavaksikin. Kuvatuksi tuli mm. lumikello, vai onkohan se alppikello, Soldanella alpina, maariankämmeikä ja joku sen sukulainen, muutama Primula eli esikko, muutama Gentiana eli katkero ja monia muita.

Nousu jyrkkeni huomattavasti Horbergkaralmin jälkeen ja loppunousu Pangertille, 2550m, oli ihan riittävän jyrkkää. Huipulla oli teräslaatikossa 'vieraskirja', aika hiljaista oli ollut, kun edellinen nimi oli 14.6. Polku oli harvinaisen huonosti merkitty, joten ei ihme, että moni ei sinne ole löytänyt. Reitti jatkui vielä Grindlspitzelle, 2635m, siis karttaan merkitty reitti, mitään polkua ei löytynyt.

Paluumatka Wanglspitzen ja Penkenjochin kautta olikin sitten parempaa polkua ja olipa se merkattukin. Reitti kulki pitkän matkaa samaa tietä, jota huomenna ajavat pyörällä Zillertal Bike Challenge osallistujat. Se on kolmepäiväinen maastopyörätapahtuma, jossa ajetaan yhteensä vajaa 200km. Nousua on 11km! Hurjaa touhua siis, minä tyydyn mieluummin patikointiin.

Tulin lopussa alas tuoli hissillä Penkenbahnin yläasemalle. Päivän lenkki oli 18km pitkä, nousua oli 1200m ja aikaa kului 5:20. Välillä oli pilviä, välillä aurinkoa ja välillä vähän sadettakin. Illalla tuli ukkoskuuro. Lämmintä oli ylhäällä +12, alhaalla +25.

No niin, nyt taas joku kertoo olemassaolostaan soittamalla kirkonkelloja...

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Horbergkar 2179m

04.07.2009 13:11:47

Sää tänään on ollut vaihteleva, pääosin on ollut pilvistä, mutta kyllä aurinkokin on välillä vähän aikaa paistanut. Noustessa Horbergtal-laaksoa Horbergkarille, matkalla on ollut erityisen paljon alppiruusuja ja lehmä. Tälläkin hetkellä näkyy noin 40 lehmää, joilla täälläkin on kaikilla kellot kaulassa.

Lumilaikkuja näkyy siellä täällä, mutta pääosin on lumetonta. Maasto on märkää ja vettä on paljon joka paikassa, täällä koko alkukesä on ollut poikkeuksellisen sateinen. Ehkä juuri sateesta ja viileästä kelistä johtuen kukkiakaan ei ole vielä kovin paljon, vaikka alppiruusut ovatkin parhaimmillaan.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Mayrhofen im Zillertal

03.07.2009 18:33:31

Junamatka Rosenheimista Jenbachiin ja edelleen Mayrhofeniin oli melkoista köröttelyä paikallisjunilla. Hyvä vertailukohta voisi olla matka T-junalla Helsingistä Riihimäelle.

Keli muuttui matkan varrella aurinkoisesta sateiseksi, tosin täällä Mayrhofenissa ei juuri sada, pilvistä kyllä on, mutta varsin lämmintä, yli +20 ja tosi kostea.

Nälkä oli melkoinen tänne päästessä, aamupalasta ja lentokonesapuska alkoi jo olla kulunut melkoisesti aikaa, ja ennen kello 11 Ostbahnhofilta junaa vaihtaessa ostettu Bavarian Sandwichkin oli jo ehtinyt hyvin sulaa. No, täällä kyllä kuppiloita riittää pääkadun varressa.

Mayrhofen im Zillertal, Itävallassa on kolme Mayrhofenia, siksi virallisessa nimessä on im Zillertal, on keskeisellä paikalla Zillertalin laaksossa. Tältä kohdalta laakso haaraantuu useaksi sivulaaksoksi. On Zillergrund, Stilluptal, Zemmtal ja Tuxertal.

Majapaikkana täällä on Hotel Garni Magdalena, kertokaa ihmeessä, jos joku tietää, mitä tarkoittaa Garni, sana esiintyy täällä monenkin hotellin nimessä. Hotellin on pääkadun varrella, täällä pääkatu on Hauptstrasse, se toinen vaihtoehto alppikylän pääkaduksi, se toinenhan on Dorfstrasse.

Parvekkeellinen huone on talon vastakkaisella puolella eli pitäisi olla varsin rauhallista, parveke on länteen päin. Aamiainen tarjoillaan tässä hotellissa, päivälliselle pitää mennä naapuriin Hotel Neuhausiin. Neuhaus on muuten

tuttu neljän vuoden takaa, silloin asuin Aurinkomatkojen reissulla siellä. Ja sellainen mielikuva on, että päivällisen jälkeen ei yleensä ollut nälkä...

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Junamatkailua Saksassa

03.07.2009 12:23:31

Münchenin lentokentältä pääsee junalla suoraan Mayrhofeniin. Tai no, matka on kyllä hiukan mutkikas, pitää mennä neljällä eri junalla, vaihtoineen menee aikaa melkein neljä tuntia, vaikka matka ei ole paljon pidempi kuin Helsingistä Tampereelle. Lipun sai ostaa kerralla koko matkalle, vaikka mennään kahdessa maassa, maksoi 36e.

Ensimmäinen pätkä oli München Flughafen – Ostbahnhof München paikallisjunalla, vähän niin kuin I–junalla Helsingistä Tikkurilaan. Maisema oli aika lailla maaseutua vielä hyvinkin lähellä Müncheniä.

Nyt on menossa seuraava etappi Ostbahnhof – Rosenheim eli matka Saksan ja Itävallan rajalle. Tämä juna menee Salzburgiin eli Itävaltaan kylläkin, mutta väärään suuntaan. Rosenheimissa on vaihdettava Itävallan Ötztaliin menevään junaan, jolla pääsee Jenbachiin Zillertalin suulle. Siellä täytyy vaihtaa kapearaiteiseen Zillertalbahnin junaan, jolla sitten pääseekin loppumatkan Mayrhofeniin.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Helsinki-Vantaa, portti 26

03.07.2009 07:16:30

Kovasti oli varoiteltu pahoista ruuhkista Finnairin lähtöselvityksessä ja turvatarkastuksessa. Kyllähän kentällä paljon enemmän väkeä onkin kuin helmikuussa Norjaan lähtiessä. Kun klo 6 tuli kentälle, drop in –tiskin, tai tiskien, niitä taisi olla viisi aikaisemman yhden sijaan, jono kesti noin 15 min, turvatarkastuksesta ei ollut jonoa yhtään. Klo 6.20 olin turvatarkastuksesta läpi ja aikaa koneen lähtöön oli 1.40.

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Kuvia Zillertalista

02.07.2009 17:32:45

Tämän kesän reissu Zillertaliin on jo kolmas, ensimmäinen kerta oli [kesäkuussa 2005](#) ja toinen [tammikuussa 2008](#). Kuvia noilta matkoilta löytyy kahden sarjan verran. Kesäkuvissa maisemat ovat osin aika talviset, tällä kertaa heinäkuussa lienee odotettavissa vähän kesäisempää, ainakin vähemmän lunta. Maisemakuvien lisäksi löytyy yhden sarjan verran kuvia [Zillertalin alppikukista](#).

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

Zillertal 2009

01.07.2009 22:25:38

On taas jokakesäisen patikointimatkan aika. Kolmena edellisenä kesänä matkakohteina ovat olleet [Wengen](#) ja [Zermatt](#) Sveitsissä ja [Jotunheimen–Stryn](#) Norjassa. Tänä vuonna kohteena on Mayrhofen Zillertalin laaksossa Tirolissa Itävallassa. Kuten aikaisempinakin vuosina, matkapäiväkirja syntyy tälle sivustolle. Matkan jälkeen on tarkoitus tehdä siitä kuvitettu versio samaan tapaan kuin viime vuonna.

Muutama Zillertal-linkki:

- [Mayrhofen](#)
- [Zillertal](#)
- [Mayrhofner Bergbahnen](#)
- [Naturpark Zillertaler Alpen](#)
- [Mayrhofenin sää](#)

Lähetetty ryhmään [Zillertal 2009](#) |

my weblog is proudly powered by [Nucleus CMS v3.21](#)
design by [Michael Heilemann](#), ported by [hcgvtv](#)